

[Henry Christensen.]

partier. Det er altså S-SF-linjen, der her lægges op til igen, og det var nok derfor ikke uden grund, at hr. Morten Lange havde taget sit meget røde slips på i dag.

Når man i øvrigt lyttede til, hvad hr. Morten Lange ville anbefale, fik man det indtryk, at hr. Morten Lange ikke ganske forstod, hvad opgaven var. Opgaven er nu at begrænse det offentliges anvendelse af arbejdskraft, af ressourcer osv., men hr. Morten Langes hovedinteresse knyttede sig til en skatteforøgelse, der specielt skulle ramme parcelhusejerne, forstod jeg. Det var vel det ærede medlem hr. Ømanns „ligusterfascister“, der dermed dukkede op i en, jeg indrømmer, lidt mere modereret form i hr. Morten Langes udtalelser.

Det er nok det mest kontante, der er sagt hidindtil, og det havde derfor været af interesse at få en kommentar fra økonomiministeren på det grundlag. Men desværre slap økonomiministerens kræfter meget tidligt op. Jeg forsøgte at få en drøftelse med landets økonomiminister og andre centrale dele af landets økonomiske politik: for det første om, hvilke fundamentale principper vi burde lægge til grund ved tilrettelæggelsen af de offentlige besparelser, for det andet om nødvendigheden af en politik, der fremmer den private opsparring, og for det tredje om en mere aktiv indsats for at bekæmpe omkostningsudviklingen og inflationen. Men ministerens kræfter slap altså meget hurtigt op.

Så skal jeg til sidst bare gøre en enkelt bemærkning yderligere om det, der har optaget meget af tiden her i eftermiddag. I statsministerens seneste erklæring her vedkendte statsministeren sig, at han havde drøftet besparelspolitikken med økonomiministeren, og at statsministeren, så vidt man forstod, havde givet udtryk for skepsis over for de sociale forslags holdbarhed. Statsministeren havde altså vidst det, statsministeren havde været orienteret. Det er klart, at det på en måde er en cadeau til økonomiministeren. Hvordan det så forholdt sig, om det var de to, der stod sammen i dansk politik i den afgørende fase, eller om statsministeren valgte alligevel ikke at stå sammen med økonomiministeren, er et spørgsmål. Der er vel kun de to muligheder, at statsministeren og økonomiministe-

ren led et fælles skibbrud i regeringens økonomiudvalg, eller at økonomiministeren til trods for sin orientering af statsministeren blev ladet alene tilbage. Jeg har set, at professor Tage Kaarsted har været her i dag. Det kan blive ganske interessant for ham at fordybe sig i de begivenheder, der her er udspillet.

Nu bør økonomiministeren stille sig selv det spørgsmål, som har været stillet til statsministeren her i dag, men som ikke er blevet besvaret på en tilfredsstillende måde: hvad mener ministeren der kan gøres for at genoprette den tillid og den autoritet i forhold til samarbejdet med andre partier, som er aldeles afgørende, hvis man har en alvorlig hensigt om at få skabt resultater? Dette er ikke bare et spørgsmål til en minister, et parti eller partier. Det er det afgørende spørgsmål, hvis vi skal nå videre i løsningen af Danmarks fundamentale økonomiske problemer.

Grethe Philip: Jeg vil gerne takke økonomi- og budgetministeren for de oplysninger, vi fik vedrørende ESRO. Jeg mener, at de var af en sådan karakter, at problemet kan løses i enighed her i folketinget. Jeg regner med, at SF derefter vil tage sit ændringsforslag tilbage, og at vi senere vil møde sagen i finansudvalget og derved kan finde en tilfredsstillende ordning på spørgsmålet.

Jeg sagde i mit første indlæg, at det på mærkværdig vis var blevet til, at de forslag, der kom fra 10 mands udvalget, havde social slagside. Nu er det efterhånden ved at udvikle sig til en hel myte om, at 10 mands udvalget var en gruppe, hvor man har siddet og presset hinanden, og at de ædle partier er dem, der først fik sagt fra vedrørende det sociale. Næde man ikke ind på første eller i hvert fald andenpladsen med at sige nej, så var det klart — sådan synes det at blive opfattet — at så havde man været med til at ville forringe de nuværende sociale ordninger. Det er det indtryk, der efterhånden bundfælder sig i befolkningen.

Derfor vil jeg gerne have lov til at gentage, at sådan er det overhovedet ikke foregået, og at det radikale venstre, hvor vi end har været placeret i udvalg af den ene eller den anden art, når vi har drøftet disse ting i partigruppen, og når de har været fremme her i salen, stadig har fulgt den linje, at